

Sort Kofarde.

— Sluse af —

6. T. Hauhve.

Det var den Gang — i Frederik den Syvendes Tid — underkrigen for Slesvig. Da var der Humør i det danske Folk, da kærledes man ikke om Bagateller, og ingen lo haant om Landets og Folgets Hæder.

Men i enhverende lignede hin svundne, berømmelige Periode Nutiden — man drak dygtig!

Ja, det maatte Peter Roed bekjende, den gale Kjøbenhavner. Han var blevet en indstrevet efter Septemberloven og stod nu i Soldaterkroen. Og Soldat var Peter Roed med Liv og Sjal.

Stærk og sej var han. Ingen Marsch var ham for dros, ingen Forpostvagt for lang. Humoren spruttede formeligt fra ham til alle Sider — men han var jo ogsaa en gal Kjøbenhavner!

Han var den første til at stemme op med Sang, naar Kompaniet travede hen ad de uendelige, snoede Veje, eller naar det ølled i Dynd og Ler hen over Kjær og Mose. Og naar de fleste anstrengte, da sang han endnu uforstået.

Men Peter Roed — eller Peter Kjøbenhavn, som man kaldte ham — havde den samme Hjel, som saa mange andre — han drak dygtig!

Ja — han drak nu egenlig ikke af overdræven Kjærlighed til Brandvin, eller med den bestemte Hensigt at blive fuld. Men sammen med andre „røste Drenge“ glemt han al Forsigtheds, glemt at han var Soldat — eg soldede indtil han fik sig en „Bjørn“.

Og „Bjørne“ er jo som bekjent ikke velsatte i Militærtjenesten. De klassiske Peter Roed Ubehageligheder paa Halsen i Form af reglementerede Strafse.

Til sidst blev Stillingen gruelig gal. I Huldkab fornamede Peter en Officer. Han blev stillet for en Krigsret og skulde egenlig have været studt. Men man havde jo ikke Raad til at syde Folk som ham — det overlod man til Tyfonerne at besørge. Og Peter Roed „slap“ med en Række mindre behagelige Smaaing, saasom Krumslutning, Notlingslag etc. Og saa mistede han Kolarden!

Fra den Dag af var Peter Roed aldeles forandret — han drak ikke mere — ingen Draabe Spiritus fandt Vej gennem hans Hals. Men han sang heller ikke mere, han var ingen Vittigheder of sig — fort sagt: han var bleven en „komplet Torvetriller“.

Tjenesten passede han upaafslageligt, og naar Kompaniet stod lige overfor Hjænde, da var han ikke af dem, der krympede sig. Med urørtelig Koldbloiddighed gjorde han sin Pligt; Kugle- og Granatregnen syntes slet ikke at bide paa ham.

„Hvad kommer Kuglerne mig ved?“ saa rede han en Gang paa en Opsordring til at døtte sig. Og paa en Maade havde han jo Ret — endnu havde ingen hjældig Spidskugle baaret hans Adressse.

Men trods sin Tapperhed havde Peter Kjøbenhavner endnu den sorte Kolarde. Den flammende han sig ved — det var tydeligt!

„Enten maa jeg af med den Tingest, eller jeg maa satte Livet til — et af to — for ellers begynder jeg snart igjen at drifte, og saa bliver det for Alvor,“ yttrede han en Dag til en venligsinnet Kammerat. Det var stemme Vilkaa!

„Gaa til Kapteinen — han er dog i Grunden en skit Mand — han skal der dig not kolarden igen,“ raadede Venne.

Peter fulgte Raadet — han gik til Kapteinen. Men denne rystede paa Hovedet ved at høre hans Ønske.

„Du har længe nøk affonet din Forselfe; gør nu først noget for at fortjene Kolarden — saa vil vi se“, lod Svartsret.

Men samme Aften var Peter Roed drukken, det var første Gang i lang Tid. Nu var der kun ringe Wølger til at blive den „sorte“ konge. Og desværre, det blev ikke ved den ene Gang.

— Da kom den Nat, hvor Dansten udforte hin Stordaa, som vil mindes saa lange danske Hjæder saa.

Den Bataillon, som Peter Roed stod ved, var allerede farlig til Udrykning — den hørte til Avantigarden. Besættende talte korte kraftige Ord til Soldaternt, medens de førbedes langs Rækkerne.

„Hold dig brav i Nat, saa skal du saa Kolarden i Morgen!“ sagde Kapteinen til Peter. Det lyste op i Soldatens Øje — han knugede Geværet faste re!

— Snart ruslede det rungende Hurra

hen over Markerne, medens Jlden glimtede gennem Sommernattens Taager fra alle Kanter — det blodige Bark var begyndt! — Og fremad gik det — frem mod de hjældige Bærer — frem mod den lyndende Nibhuvel!

Det kom der en Stund, hvor Nederlaget truede hvor Krigerne straktes til Jordens i Masser af Hjændens Jld, hvor Stormkolonnerne splittedes — hør alt synes tab!

Men nu so' Artilleriet frem i susende Galop. Malmes Rosi rungede over Slogmarken, Stud i Stud. Granaterne piskede Hjændens Skanser — Brystværnet oprobedes, Skytten skyrede odelagt ned fra Raporterne, Palissaderne splintredes!

Og etter valtede de stormendes Masser sig fremad — etter drønede Hurraet. Boldigt, nimobstaelt gik det fremad — over Venners og Hjænders Lig over Groster og Løbegrave, over splinterede Pale og knuste Skanselurve — fremad mod den lynnedekrs der hørte Hjændens Banner vajede!

Ned i Skansegraven — op ad den forstudie yde Straanning — nu — nu er Brystværnets Krone naaet!

Men mangen Mand syrter hooekulds ned i Graven, ramt af Hjændens Bliv! Kampen rager frygteligt!

Se, der er jo Peter Kjøbenhavner. Han er i Begreb med at arbejde sig op ad Skanselovens Straanning — han følger Kompaniets Janebærer lige i Helene. Da syrte denne bagover, dodelig truffen; med hanen i Haanden rullen han ned mod Peter Roed og rived ham med sig i Falder.

Men i næste Nu er Peter etter paa Venene, han er endnu uslæbt. Nu er hans Tid kommen — nu skal han vinde Kolarden — nu eller aldrig!

Han gribes kompagnien, han trænger sig op ad den stibige Stænk, fulgt af mange andre. Han har Kjæbøfeste paa Brystværnet. Med et kraftigt Sæt sloss han Janefangen i Jordben.

Og Kjæbøfeste er jo som bekjent ikke velsatte i Militærtjenesten. De klassiske Peter Roed Ubehageligheder paa Halsen i Form af reglementerede Strafse.

Til sidst blev Stillingen gruelig gal.

I Huldkab fornamede Peter en Officer.

Han blev stillet for en Krigsret og skulde egenlig have været studt.

Men man havde jo ikke Raad til at syde Folk som ham — det overlod man til Tyfonerne at besørge.

Og Peter Roed „slap“ med

en Række mindre behagelige Smaaing,

saasom Krumslutning, Notlingslag etc.

Og saa mistede han Kolarden!

Fra den Dag af var Peter Roed aldeles forandret — han drak ikke mere — ingen Draabe Spiritus fandt Vej gennem hans Hals. Men han sang heller ikke mere, han var ingen Vittigheder of sig — fort sagt: han var bleven en „komplet Torvetriller“.

Tjenesten passede han upaafslageligt, og naar Kompaniet stod lige overfor Hjænde, da var han ikke af dem, der krympede sig. Med urørtelig Koldbloiddighed gjorde han sin Pligt; Kugle- og Granatregnen syntes slet ikke at bide paa ham.

„Hvad kommer Kuglerne mig ved?“ saa rede han en Gang paa en Opsordring til at døtte sig. Og paa en Maade havde han jo Ret — endnu havde ingen hjældig Spidskugle baaret hans Adressse.

Men trods sin Tapperhed havde Peter Kjøbenhavner endnu den sorte Kolarde. Den flammende han sig ved — det var tydeligt!

„Enten maa jeg af med den Tingest, eller jeg maa satte Livet til — et af to — for ellers begynder jeg snart igjen at drifte, og saa bliver det for Alvor,“ yttrede han en Dag til en venligsinnet Kammerat. Det var stemme Vilkaa!

„Gaa til Kapteinen — han er dog i Grunden en skit Mand — han skal der dig not kolarden igen,“ raadede Venne.

Peter fulgte Raadet — han gik til Kapteinen. Men denne rystede paa Hovedet ved at høre hans Ønske.

„Du har længe nøk affonet din Forselfe; gør nu først noget for at fortjene Kolarden — saa vil vi se“, lod Svartsret.

Men samme Aften var Peter Roed drukken, det var første Gang i lang Tid. Nu var der kun ringe Wølger til at bliue den „sorte“ konge. Og desværre, det blev ikke ved den ene Gang.

— Da kom den Nat, hvor Dansten udforte hin Stordaa, som vil mindes saa lange danske Hjæder saa.

Den Bataillon, som Peter Roed stod ved, var allerede farlig til Udrykning — den hørte til Avantigarden. Besættende talte korte kraftige Ord til Soldaternt, medens de førbedes langs Rækkerne.

„Hold dig brav i Nat, saa skal du saa Kolarden i Morgen!“ sagde Kapteinen til Peter. Det lyste op i Soldatens Øje — han knugede Geværet faste re!

— Snart ruslede det rungende Hurra

Fra Sønderjylland.

Slagsmaalet paa Glasverket i Flensborg. Den Arbejder, der forleden blev overfalder af to af sine Medarbejdere og ilde tilret, er nu i Bedring og er kommen oven Senge. Detto Gjerningsmand havde været arresterede en Dags Tid, men ere senere blevne satte paa fri fod.

Gjendomssalg. (Fl. N.) Bryggerijen Reichhelm har højt den i Nørdegade Nr. 11, Flensborg, beliggende Gjendom af Søfærdene Thomsen for 27,000 Mark. Tiltredelse stod til 1. April 1890. Reichhelm skal have til Hensigt paa det høste Grundstykket paa ny at opbygge sit Bryggeri tilsig med Guldslag. For ikke mange Aar siden maatte Naboen friste samme Stæbne.

Ulykkesfaldet. (Mdm.) En ældre Mand ved Navn Sevalden fra Ullsløyt, der var syskset i det henværende Huglungsangste Obryggeri, kom i Tirsdags ved Ulykkesfaldet meget stort til Stade ved en Bryggeriet værende Elevator. Den tilstødte bleo straks indlagt paa Sygehuset, hvor han des varre i Onsdags Morges er afgaet ved Doden.

Nedbrandt Hus. (Mdm.) I Sondag Eftermiddags nedbrændte et Gaardshus ved Etterup ved Flensborg. En ældre Mand ved Navn Sevalden fra Ullsløyt, der var alene hjemme, havde leget med Svulstskifter.

Tyveri. (Hdt.) I Mandags henvedt Aften blev der paa Gaarden Aarup forøet et fræt Tyveri. Til den nævnte Tid indfandt der sig paa Gaarden en fremmed Tjenerstal, som foregået at hænde og onstede at tale med en der højende Hjelmine, idt Jochumsen. — Slagelis: Abo, Nagelminde, Stude: Hushand Peder Jensen, 70 Aar. — Odense: Enten Anne Marie Jesen, Grundtvig: Husbmand Lars Jensen, Bolbro: Nielsine Møller, Margrete Kiriline, idt Galberg, 86 Aar. — Flitten: Søndergaard: Jørgen Andersen, 36 Aar. — Ejstruplund: Paul Pedersens Hustru Marie, f. Kristensen, 55 Aar. — Hellested: Gaardmand Anders Nielsen Ente Johanne Marie Jensdatter. — Esbjørup: Anna Magdalene Dorthea Schnoh, idt Karl Christian Andersen, 74 Aar. — Hjelmslev: Peter Sevalden, — Esgrus: Pastor Weiland Son, Vilhelm, — Broshed: H. S. Petersens Entes Son, Joh. Nic. Samuel Petersen, 22 Aar gammel. — Klægshol: Kronmand Chr. Glauen, 62 Aar. — Hadsund: Peter Christensen, 55 Aar. — Skjern: Peter Christensen, 45 Aar. — Hobro: Jørgen Lanzens Hustru Anna, idt Bjørholm, 46 Aar. — Flensborg: Farvæmester Christianus Son, Vilhelm, 5 Aar.

Fra Provindserne.

Kærlighedsborg. (Fl. N.) Et sørgeligt Ulykkesfaldet har tildraget sig i Kærlighedsborg ved Flensborg. En paa Blæsbjerg boende Kone Petersen sendte i Sondags Midtages sin 10-aarige Datter til Ballastbjerget for at hente en Kurv Sand. Da Barnet ikke vendte tilbage, formodede man, at der var set en Ulykke, og der blev derfor søgt efter Barnet om Eftermiddagen uden at man fandt det. I Mandags henimod Middag fandt man det begravet i et 2½ — 3 fod dybt Sandhul. Hun antages at være stædtet og myrdet. En Arbejdsmand Hansen, der ejer ejendom af Politiet for et i Blæsbjerg begaet Tyveri, er mistænkt for at være Gjerningsmanden. Politiet satte i Bevægelse for at paagribe ham.

Guldbryllup. (Dpt.) Den 13de Oktober fejrede det gamle højtagede Egtepar Christen Christansen Indkilde, Sønnermeder i Ulkebøl, og Hustru Anne, idt Jørgen, omgivne af Børn og Børnebørn, Slagtinge, Naboer og Venner, deres Guldbryllupsfest. Brudgommen er født 1813 og Bruden 1818. Jubelparret har fem Børn, der var alle til Stede, tilligemed fem Børnebørn. Den gamle har været en dygtig og stiftig Håndværksmand, og han nyder derfor almindelig Agtelse. Han døeler med Fortjænster ved den Tid, da han som Soldat laa i Slesvig. De er begge aandsfriske, rolige og raste.

Faglængs historien. (Fl. N.) Et sørgeligt Ulykkesfaldet har tildraget sig i Kærlighedsborg ved Flensborg. En paa Blæsbjerg boende Kone Petersen sendte i Sondags Midtages sin 10-aarige Datter til Ballastbjerget for at hente en Kurv Sand. Da Barnet ikke vendte tilbage, formodede man, at der var set en Ulykke, og der blev derfor søgt efter Barnet om Eftermiddagen uden at man fandt det. I Mandags henimod Middag fandt man det begravet i et 2½ — 3 fod dybt Sandhul. Hun antages at være stædtet og myrdet. En Arbejdsmand Hansen, der ejer ejendom af Politiet for et i Blæsbjerg begaet Tyveri, er mistænkt for at være Gjerningsmanden. Politiet satte i Bevægelse for at paagribe ham.

Guldbryllup. (Dpt.) Den 13de Oktober fejrede det gamle højtagede Egtepar Christen Christansen Indkilde, Sønnermeder i Ulkebøl, og Hustru Anne, idt Jørgen, omgivne af Børn og Børnebørn, Slagtinge, Naboer og Venner, deres Guldbryllupsfest. Brudgommen er født 1813 og Bruden 1818. Jubelparret har fem Børn, der var alle til Stede, tilligemed fem Børnebørn. Den gamle har været en dygtig og stiftig Håndværksmand, og han nyder derfor almindelig Agtelse. Han døeler med Fortjænster ved den Tid, da han som Soldat laa i Slesvig. De er begge aandsfriske, rolige og raste.

Faglængs historien. (Fl. N.) Et sørgeligt Ulykkesfaldet har tildraget sig i Kærlighedsborg ved Flensborg. En paa Blæsbjerg boende Kone Petersen sendte i Sondags Midtages sin 10-aarige Datter til Ballastbjerget for at hente en Kurv Sand. Da Barnet ikke vendte tilbage, formodede man, at der var set en Ulykke, og der blev derfor søgt efter Barnet om Eftermiddagen uden at man fandt det. I Mandags henimod Middag fandt man det begravet i et 2½ — 3 fod dybt Sandhul. Hun antages at være stædtet og myrdet. En Arbejdsmand Hansen, der ejer ejendom af Politiet for et i Blæsbjerg begaet Tyveri, er mistænkt for at være Gjerningsmanden. Politiet satte i Bevægelse for at paagribe ham.

Guldbryllup. (Dpt.) Den 13de Oktober fejrede det gamle højtagede Egtepar Christen Christansen Indkilde, Sønnermeder i Ulkebøl, og Hustru Anne, idt Jørgen, omgivne af Børn og Børnebørn, Slagtinge, Naboer og Venner, deres Guldbryllupsfest. Brudgommen er født 1813 og Bruden 1818. Jubelparret har fem Børn, der var alle til Stede, tilligemed fem Børnebørn. Den gamle har været en dygtig og stiftig Håndværksmand, og han nyder derfor almindelig Agtelse. Han døeler med Fortjænster ved den Tid, da han som Soldat laa i Slesvig. De er begge aandsfriske, rolige og raste.

Faglængs historien. (Fl. N.) Et sørgeligt Ulykkesfaldet har tildraget sig i Kærlighedsborg ved Flensborg. En paa Blæsbjerg boende Kone Petersen sendte i Sondags Midtages sin 10-aarige Datter til Ballastbjerget for at hente en Kurv Sand. Da Barnet ikke vendte tilbage, formodede man, at der var set en Ulykke, og der blev derfor søgt efter Barnet om Eftermiddagen uden at man fandt det. I Mandags henimod Middag fandt man det begravet i et 2½ — 3 fod dybt Sandhul. Hun antages at være stædtet og myrdet. En Arbejdsmand Hansen, der ejer ejendom af Politiet for et i Blæsbjerg begaet Tyveri, er mistænkt for at være Gjerningsmanden. Politiet satte i Bevægelse for at paagribe ham.

Guldbryllup. (Dpt.) Den 13de Oktober fejrede det gamle højtagede Egtepar Christen Christansen Indkilde, Sønnermeder i Ulkebøl, og Hustru Anne, idt Jørgen, omgivne af Børn og Børnebørn, Slagtinge, Naboer og Venner, deres Guldbryllupsfest. Brudgommen er født 1813 og Bruden 1818. Jubelparret har fem Børn, der var alle til Stede, tilligemed fem Børnebørn. Den gamle har været en dygtig og stiftig Håndværksmand, og han nyder derfor almindelig Agtelse. Han døeler med Fortjænster ved den Tid, da han som Soldat laa i Slesvig. De er begge aandsfriske, rolige og raste.

Faglængs historien. (Fl. N.) Et sørgeligt Ulykkesfaldet har tildraget sig i Kærlighedsborg ved Flensborg. En paa Blæsbjerg boende Kone Petersen sendte i Sondags Midtages sin 10-aarige Datter til Ballastbjerget for at hente en Kurv Sand. Da Barnet ikke vendte tilbage, formodede man, at der var set en Ulykke, og der blev derfor søgt efter Barnet om Eftermiddagen uden at man fandt det. I Mandags henimod Middag fandt man det begravet i et 2½